

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Varga Kata Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Tóth Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű, a Megay Ügyvédi Iroda által képviselt II. rendű és III. rendű alperesek ellen váltón alapuló tartozás megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2013. június 27. napján kelt 6.G.41.746/2012/26. számú ítélete ellen a II. és III. rendű alperesek által benyújtott fellebbezések folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a II. és a III. rendű alpereseket, hogy 3 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 200.000,- (Kettőszázezer) Ft + áfa másodfokú ügyvédi munkadíjat, továbbá egyetemlegesen fizessék meg az illetékfeljegyzési jogukra tekintettel le nem rótt 900.000,- (Kilencszázezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket az állam javára, külön felhívásra.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2008. december 3-án mint kölcsönadó és az I. rendű alperes mint kölcsönvevő között kölcsönszerződés jött létre 100.000,- euróról évi 12 % ügyleti kamattal, folyósításkor 2 %-os összegű szerződéskötési díjjal. A megállapodás szerint a kölcsön összegét az adós 2009. december 3-ig egy összegben köteles visszafizetni, továbbá a kölcsön futamideje alatt minden hónap 3-ig havi 1.000,- euró kamatot megfizetni. A szerződést a II. és a III. rendű alperesek részéről készfizető kezességi szerződés és váltó biztosította.

2008. december 20-án a felperes mint kölcsönadó és az I. rendű alperes mint kölcsönvevő között további 100.000,- euróra vonatkozó kölcsönszerződés jött létre a fenti szerződésben foglalt hasonló feltételekkel. Jelen szerződésnél a havi 1.000,- euró kamatot a tárgy hónap 20-ig kellett megfizetni, míg a kölcsön összegét 2009. december 20-ig kellett visszafizetni.

Az I. rendű alperes 2008. december 3-án kiállított 100.000,- euróról szóló saját váltót a felperes javára 2009. december 3-i esedékességgel azzal, hogy a váltó az I. rendű alperes székhelyén fizetendő. A II. és a III. rendű alperesek a váltóadásért

készfizető kezességet vállaltak.

2008. december 20-án az I. rendű alperes 100.000,- euróra vonatkozó saját váltót állított ki a felperes javára, mely 2009. december 20-án az I. rendű alperes székhelyén volt fizetendő. Az I. rendű alperes teljesítéséért a II. és a III. rendű alperesek készfizető kezességet vállaltak.

2008. december 3-án és december 20-án a II. és a III. rendű alperesek mindkét kölcsöntartozás megfizetésére készfizető kezességet vállaltak a szerződésekben kikötött tőkére és járulékaikra vonatkozóan; amennyiben az I. rendű alperes mint adós bármely, a szerződésből eredő fizetési kötelezettségének határidőben nem tesz eleget.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2010. január 12-én benyújtott, fizetési meghagyásból ellentmondás folytán perré alakult eljárásban az alpereseket egyetemlegesen az elsődleges keresetében az 1/1965. számú IM rendelet (Vár.) 78. § (1) bekezdés, 28. §, 48. § (1) bekezdés 1. pontja alapján 200.000,- euró tőke, annak 2009. december 29-től a kifizetés napjáig járó évi 6 % késedelmi kamata és 3 ezrelék váltódíj, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni.

Arra hivatkozott, hogy a perbeli saját váltók 2009. december 3-án és 20-án váltak esedékessé. A lejárat napokon és az azt követő két munkanapon nem volt olyan helyzetben, hogy óvást vetessen fel a váltóra, de közvetlen kereseti joga alapján sem a váltóadás, sem kezesi perlésének nincs akadálya.

Másodlagosan az alpereseket egyetemlegesen kérte kötelezni a Ptk. 523. § (1) bekezdése alapján 200.000,- euró tőke megfizetésére. Mindkét kölcsönszerződés alapján 1.000,- - 1.000,- euró mint ügyleti kamat, valamint mindkét szerződés alapján 101.000,- eurónak 2009. december 20-tól a kifizetésig járó a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti késedelmi kamata és perköltség megfizetését kérte. Az alperesek felelőssége a Ptk. 272. § (1) és 274. § (2) bekezdés a) pontja alapján egyetemleges.

Arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes a kölcsön és ügyleti kamat visszafizetésére vállalt kötelezettséget, a tőke és az utolsó ügyleti kamat megfizetését elmulasztotta. Az I. rendű alperes teljesítéséért a II. és a III. rendű alperesek készfizető kezességet vállaltak. A felperes 2009. december 29-i átvételű fizetési felszólítása eredménytelen maradt.

Harmadlagos módosított keresetében jogalap nélküli gazdagodás jogcímén az I. rendű alperest 196.000,- eurónak megfelelő 51.888.260,- Ft tőke, valamint 2009. évre 3.285.705,- Ft késedelmi kamat, 2010. január 1-jétől a kifizetés napjáig járó a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamat megfizetésére kérte kötelezni. Álláspontja szerint az alperesek nem vitatták, hogy a felperes összesen 196.000,- eurót az I. rendű alperes részére átutalással megfizetett. Amennyiben az alperesek a kölcsönszerződések érvénytelenségére hivatkoznak, úgy az I. rendű alperes jogalap nélkül szerezte meg az átutalt összeget.

Az alperesek az ellenkérelmükben a felperes keresetének az elutasítását és perköltségben történő marasztalását kérték.

Elsődlegesen arra hivatkoztak, hogy mindkét kölcsönszerződés a Ptk. 200. § (2) bekezdése szerint semmis, mivel az az 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 3. § (1)

bekezdés b) pontjába, (3) és (4) bekezdéseibe ütközik, mert pénzkölcsön biztosításával kapcsolatos banki tevékenységre PSZÁF engedéllyel nem rendelkezik. Mivel a kölcsönszerződés semmis, ezért az azt biztosító váltó és készfizető kezességi megállapodások is a Ptk. 273. § (1) bekezdése szerint semmisek.

A II. és a III. rendű alperesek előadták, hogy eljárást kezdeményeztek a felperes ellen jogosulatlan pénzügyi tevékenység miatt a rendőrségen és a PSZÁF-nál; másodlagosan a kölcsönszerződésben kikötött kamat túlzott mértékére hivatkoztak, ezért annak mérséklését kérték.

Az alperesek védekezésére figyelemmel a felperes előadta, hogy nem folytat olyan pénzügyi tevékenységet, amelyhez engedélyre lenne szüksége. Üzletszerűség nem állapítható meg, tevékenysége nem minősül nyereség, illetve vagyonszerzés végett és előre egyedileg meg nem határozott pénzügyi ügyletek megkötésére irányuló rendszeresen folytatott gazdasági tevékenységnek.

A Fővárosi Bíróság a 2011. március 28-án kelt 6.G.41.979/2010/10. számú ítéletében kötelezte az I., II., és III. rendű alpereseket, hogy egymás között egyetemlegesen 3 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000,- euró tőkét, annak 2010. január 12-től a kifizetés napjáig járó évi 6 %-os késedelmi kamatát, a váltó összege után számított 0,003 váltódíjat és 15 napon belül 1.970.200,- Ft perköltséget, egyebekben a felperes keresetét elutasította.

Az alperesek által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéltábla a 14.Gf.40.243/2012/5. számú végzésében az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Megállapította, hogy a másodfokú eljárásban a felperesnek 400.000,- Ft + áfa, az alpereseknek együttesen 400.000,- Ft + áfa és 900.000,- Ft másodfokú perköltsége merült fel.

Meghagyta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak, hogy a megismételt eljárás során értékelje a Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkf.43.254/2011/7. számú végzésében foglaltakat, az esetleg folyamatban lévő PSZÁF eljárást és a jelenleg is folyamatban lévő büntetőeljárásra tekintettel fontolja meg, hogy tud-e döntést hozni érdemben a felperes keresetéről. Döntése során az alperesek valamennyi ellenkérelmét vizsgálja a felperes keresetének jogcímeivel összefüggésben.

Az alperesek a megismételt eljárásban hivatkoztak a Fővárosi Ítéltábla 15.Fpkf.43.254/2011/7. számú végzésére, melynek indokolása megállapította, hogy a felek közötti két kölcsönszerződés jogszabályba ütközés folytán semmis, erre tekintettel a felperes és az I. rendű alperes között jogviszony nem áll fenn.

A PSZÁF Piacellenőrzési Főosztályának 2012. november 14-én kelt levele arról nyújtott tájékoztatást, hogy a rendelkezésre álló adatok nem támasztották alá azt a gyanút, hogy a jelen felperes üzletszerűen végzett Magyarország területén pénzügyi szolgáltatási tevékenységet, ezért a piacfelügyeleti eljárás hivatalbóli megindítását nem látta indokoltnak.

A BRFK Korrupciós és Gazdasági Bűnözés elleni Főosztály Gazdaságvédelmi Osztály I. a 01000/9349/2010.bü. számú ügyben, a 2013. január 30-án kelt

határozatában a jogosulatlan pénzügyi tevékenység büntettének gyanúja miatt ismeretlen tettesrel szemben folytatott nyomozást megszüntette, mivel a cselekmény nem bűncselekmény. A határozat indokolása utal a Hpt. 2. számú mellékletének III/22. pontjára. A hatóság megállapította, hogy a felperes nem rendelkezett törvényben előírt engedéllyel és a rendelkezésre álló adatok alapján a cég pénzkölcsönt nyújtott gazdasági társaságoknak, azonban ezt nem üzletszerűen végezte, figyelemmel arra, hogy a rendszeresség és előre, egyedileg meg nem határozott ügyletek megkötésére irányuló tevékenység nem állapítható meg. A nyomozás során azt állapították meg, hogy a cégek és a magánszemélyek esetében túlnyomó részt tagi kölcsönre, illetve vételi jog alapítására került sor, nem pedig pénzkölcsön nyújtására.

A Fővárosi Törvényszék a 2013. június 27-én kelt 6.G.41.746/2012/26. számú ítéletében kötelezte az I., II. és III. rendű alpereseket, hogy egymás között egyetemlegesen 3 napon belül fizessen meg a felperesnek 200.000,- euró tőkét, annak 2010. január 12-től a kifizetés napjáig járó évi 6 %-os késedelmi kamatát, a váltó összege után számított 0,003 váltódíjat és 15 napon belül 2.478.000,- Ft perköltséget.

Határozata indokolása szerint a váltóadós feltétlen fizetési ígérete ellenére a fizetésre vonatkozó kötelezettségét határidőben nem teljesítette. A II. és a III. rendű alperesek a váltó összegének megfizetéséért váltókezességet vállaltak. A perben rendelkezésre álló adatokból azt állapította meg, hogy a lejárt váltó bemutatása nem történt meg a kiállítónak. Az 1/1965. IM rendelet (Vár.) 38. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségének a felperes határidőben nem tett eleget. A Vár. rendelkezéseiből következik, hogy a váltó adója a váltó bemutatása nélkül nem teljesíthet joghatályosan, mivel részteljesítését a váltóra rá kell vezetni, teljes tartozásának megfizetése esetén pedig a váltó kiadását követelheti. Ebből következően a váltók bemutatásával a jogosult olyan késedelembe esett, amely a kötelezett egyidejű késedelmét kizárta, ezért a kötelezett a váltó lejártának időpontjában nem eshetett késedelembe. A külön levélbe foglalt fizetési felszólítást az elsőfokú bíróság nem tudta figyelembe venni, ezért az alperesek késedelembe esésének napját az elsőfokú bíróság a keresetlevél benyújtásának időpontjában, azaz 2010. január 12-ben határozta meg.

Hivatkozva a Pp. 4. § (1) bekezdésére és a 229. § (1) bekezdésére rögzítette, hogy az ítélt dologra vonatkozó jogszabályi rendelkezés az ítéltábla 15.Fpkf.43.254/2011/7. számú végzése vonatkozásában nem releváns, figyelemmel arra, hogy a kölcsönszerződések semmisségének megállapítása nemperes eljárás során az eljárást megszüntető végzésben történt. A Pp. 195. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel azt állapította meg, hogy a határozat rendelkező része tekinthető olyannak, mely közokirati tartalommal igazolja a hatóság döntését - ez az elsőfokú bíróság végzésének megváltoztatására és az eljárás soron kívüli megszüntetésére vonatkozott - ugyanakkor az indokolásba foglalt megállapításokhoz ugyanilyen kötőerő nem fűződik, azaz a szerződés semmissége nem kezelhető közokirati formában rögzített tényként, mert a szerződések semmisségét az eljáró hatóság nem foglalta a határozat rendelkező részébe, továbbá a hatóság nemperes eljárásban járt el.

Ezt követően vizsgálta a büntetőeljárás tartalmát, amiből megállapította, hogy a büntetőeljárás az I. rendű alperes akkori jogi képviselőjének feljelentése alapján indult és a perbeli kölcsönszerződéssel volt kapcsolatos. A hatóság a 2013. január 30-án kelt határozatával, a terjedelmes nyomozást követően a büntetőeljárást megszüntette, mivel a cselekmény nem bűncselekmény. Indokolásában kifejtette a perbeli ügyletekre vonatkozóan, hogy a pénzkölcsön nyújtását a felperes a büntetőeljárás adatai szerint nem üzletszerűen végezte, a rendszeresség nem állapítható meg.

A PSZÁF 2012. november 19-i levele arról tájékoztatta az alperes jogi képviselőjét, hogy a piacfelügyeleti eljárás hivatalbóli megindítását nem látta indokoltnak, mivel a rendelkezésre álló adatok nem támasztották alá annak gyanúját, hogy a felperes üzletszerűen végezne Magyarország területén a pénzügyi szolgáltatási tevékenységet.

A Hpt. rendelkezésébe foglalt meghatározásból következően az üzletszerűség tényállási elemei konjunktívak, ezért bármelyik elem hiánya azt eredményezi, hogy az üzletszerűség fennállása nem állapítható meg.

A PSZÁF a rendelkezésre álló adatok alapján a piacfelügyeleti eljárás hivatalbóli megindítását nem látta indokoltnak. A rendőrség határozatának indokolásában kifejtette, hogy a nyomozás során rendelkezésre álló adatokból kitűnően a rendszeresség és az előre, egyedileg meg nem határozott ügyletek megkötésére irányuló tevékenység nem volt megállapítható, ezen fogalmi elemek megléte hiányában nem tekinthető üzletszerűnek a felperes által gyakorolt tevékenység. Mindkét hatóság állásfoglalása, illetve határozata a hivatkozott semmisséget kimondó másodfokú határozat meghozatalát követően kifejezetten az üzletszerűség és annak megállapítása esetén az ehhez kapcsolódó egyéb jogkövetkezmények alkalmazása szükségességének mérlegelése tárgyában született.

Ezt követően az elsőfokú bíróság a Hpt. szerinti üzletszerűség elemeinek megállapíthatóságát vizsgálta. A rendelkezésre álló két kölcsönszerződésből aggálytalanul megállapította, hogy a felperes a kölcsönt ellenérték fejében és nyereség vagy vagyonszerzés végett nyújtotta. Emellett az alpereseknek kellett bizonyítaniuk további két feltétel felperesre vonatkoztatását is: egyrészt azt, hogy a felperes előre és egyedileg meg nem határozott ügyletek megkötésére irányuló gazdasági tevékenységet folytatott, másrészt azt, hogy a gazdasági tevékenységét rendszeresen folytatta. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a perbeli két szerződés ténye a rendszeresség igazolására nem elegendő, más jogi személyek tevékenységét e vonatkozásban irrelevánsnak találta, mivel a jogi személyeket mint elkülönített vagyontömegeket éppen azért hozták létre, hogy azok a magánjogi jogviszonyokban önállóan tevékenykedhessenek. A másik feltétel vonatkozásában sem az alperesek, sem az egyéb eljárások semmiféle adatot nem szolgáltatottak, e feltétel tartalmából kitűnően elsősorban nem címzett ajánlatok, általános szerződési feltételek vagy egyéb, e fogalmi elemnek megfelelő bizonyítékot az alperesek nem szolgáltatottak. Az előre és egyedileg meg nem határozott ügyletek megkötésére irányuló gazdasági tevékenység igazolásához nem elegendő ténylegesen a megkötött ügyleteket igazolni, hanem szükség van arra is, hogy a bizonyításra köteles fél az ügyletek majdani megkötésére irányuló, tehát ténylegesen nem címzett ajánlattételeket igazoljon, ilyenre azonban nem került sor.

Az üzletszerűségnek nem ellentéte az egyedi, egyszeri pénzkölcsönszerződés, az számos alkalommal is megköthető, de az ügyletek nem felelnek meg a Hpt. definíciójának, mivel a Hpt. csak a saját definíciója szerint üzletszerűnek minősülő pénzkölcsönzési tevékenységet tiltja a hitelintézeti körön kívül állóknak.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a váltó alapügyletét adó kölcsönszerződések alperes által hivatkozott okból fennálló semmisségét nem tudta megállapítani, az alperesek alapügyleti kifogásukat nem bizonyították, ezért azt elutasította, mely értelemszerűen az elsődleges keresetnek történő helyt adásra vezetett.

Az alperesek tanúbizonyítási indítványait és **F. Cs.** tanúnak a felperessel kötött esetleges kölcsönszerződésre vonatkozó kérdés feltételét az elsőfokú bíróság elutasította, mivel mindezt annak bizonyítására ajánlották fel, hogy vallomásukkal alátámasszák a büntetőeljárásban már feltárt körülményeket, melyek a már kellően dokumentált és megvalósult felperesi tevékenységre vonatkoztak.

Az elsődleges kereset alaposságára tekintettel a többi keresetet az elsőfokú bíróság nem vizsgálta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a II. és a III. rendű alperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben kérték annak megváltoztatásával velük szemben a kereset elutasítását és a felperes perköltségben történő marasztalását.

Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróságnak a Pp. 4. § (1) bekezdésére történő hivatkozása nem helytálló, mivel a Fővárosi Ítéltábla nem tekinthető más hatóságnak. A Fővárosi Ítéltábla korábban meghozott végzése ügydöntő határozat volt, ezért súlytalan az arra való hivatkozás, hogy mint határozat azért nem releváns, mert nemperes eljárás során hozták. Az ítéltábla ugyanezen jogkérdésben már előzőleg érdemi határozatot hozott, megállapítva a felek közötti kölcsönszerződés semmisségét.

Iratellenes az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a felszámolási eljárást megszüntető végzés tartalmának figyelembe vételén túlmenően bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő, mert a megismételt eljárásban kérték **F. Cs. J., L. T., L. I. és L. Iné** tanúként történő meghallgatását. A 2013. június 27-én tartott tárgyaláson jogi képviselőjük **F. Cs. J.-nek** a kölcsönszerződés megkötésére vonatkozóan kérdést kívánt feltenni, azonban az elsőfokú bíróság a kérdés feltételét nem engedte, ezzel megfosztotta az alpereseket az előzőleg részükre kiosztott bizonyítási lehetőségtől.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása a II. és a III. rendű alperesek jogi képviselőjének előterjesztett bizonyítási indítványát nem tartalmazza, továbbá azt sem, hogy az alpereseket terhelő bizonyítási kötelezettséget az elsőfokú bíróság miért nem engedte meg. Amennyiben elutasította, az ítélet indokolása azt sem tartalmazza, ezzel az ítélet sérti a Pp. 221. § (1) bekezdésében foglaltakat.

A II. és a III. rendű alperesek terjesztettek elő olyan bizonyítási indítványt, amelynek alapján a felperes másokkal megkötött kölcsönszerződése is nyilvánvalóan megállapítható lett volna, azonban az elsőfokú bíróság az alpereseket elzárta a bizonyítási eljárástól, ugyanakkor azt állapította meg, hogy semmilyen bizonyítási indítványt nem tettek, ezért az őket terhelő bizonyítási kötelezettségüket nem teljesítették.

A büntetőiratok közül hivatkoztak a „Megállapodás vételi jog megállapításáról” szóló szerződésekre, a vételi jog ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésére, **F. Cs. J.** és **L. T.** tanúvallomásaira, a büntetőiratok 61., 62. és 129.-133. oldalaira.

Előadták, hogy az I. rendű alperes és az **Ó.-F...** Kft.-vel megkötött szerződések pontjai teljesen azonosak, a kölcsön összege, a kamat mértéke, a visszafizetési határidő és biztosítékok kivételével. A szerződéskötési díj, hitel, előterjesztési díj, kezelési költség kizárólag a pénzügyi, banki hitelszerződések tartalmi elemei.

A Fővárosi Ítéltábla felszámolási eljárásban meghozott végzéséből és a büntetőeljárásban csatolt okiratokból egyértelműen megállapítható, hogy a felperes és az alperesek közötti kölcsönszerződés semmis, a II. és a III. rendű alperesek készfizető kezességvállalása és a váltó kiállítása kizárólag a kölcsönszerződés biztosítéka volt, ezért az önállóan nem bírálható el.

A felperesi kereset összecsúszása vonatkozásában előadták, hogy az I. rendű alperes 2008. december hónapban kétszer kapott 98.000,- euró összeget, azonban ezt követően összesen 22.000,- euró visszafizetése is történt, mely összegek megfizetését az ítélet teljes egészében figyelmen kívül hagyta.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, annak helytálló indokaira tekintettel.

A II. és a III. rendű alperesek fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és helytálló jogi indokolással marasztalta az alpereseket

A II. rendű és a III. rendű alperesek fellebbezése kapcsán a Fővárosi Ítéltábla az alábbiakra mutat rá.

Az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperesek érvénytelenségi kifogása alaptalan. Nem megalapozott ugyanakkor a II. és a III. rendű alperesek fellebbezésének azon hivatkozása, hogy a felszámolási eljárásban érdemi határozatban állapította meg az eljárás másodfokú bíróság a perbeli kölcsönszerződések semmisségét, ami köti a jelen perbeli bíróságot. Az elsőfokú bíróságnak ezzel kapcsolatban a nemperes eljárásra és az ott hozott eljárást megszüntető végzésére, továbbá a Pp. 195. (1) bekezdésére történő hivatkozása nem felel meg a Pp. 229. § (1) bekezdésében foglaltaknak, ezért a másodfokú bíróság - mivel minden adat rendelkezésre áll - az ezzel kapcsolatos jogi indokolást az alábbiak szerint módosítja.

A felszámolási eljárás célja a fizetése képtelen adós jogutód nélküli megszüntetése során a hitelezőnek a törvényben meghatározott módon való kielégítése. A bíróságnak ezért a felszámolási eljárás megindítása iránti kérelem alapján az adós fizetése képtelenségének fennállását vagy fenn nem állását kell vizsgálnia. Ezzel szemben a peres eljárásban a perbeli követelés megalapozottságát vagy alaptalanságát kell a bizonyítékok alapján a bíróságnak megállapítania, függetlenül attól, hogy a gazdálkodó szervezet fizetése képtelen vagy sem (BH 1994/690).

Mindez a jelen ügy szempontjából azt jelenti, hogy a felszámolási eljárásban a kölcsönszerződések vizsgálatára az adós, azaz az I. rendű alperes fizetéseképtelenségének fennállására vagy fenn nem állására tekintettel került sor, míg a kölcsönszerződések érdemi vizsgálatára, és ebből bármilyen polgári jogi jogkövetkezmény alkalmazására csak a peres eljárásban van lehetőség. Ezért a felszámolási eljárásban hozott végzésnek nem azért nincs kötőereje, mert nemperes eljárásban és az eljárást megszüntető végzés indokolásában állapította meg a Fővárosi Ítéltábla a perbeli kölcsönszerződések semmisségét, hanem azért nem köti a peres eljárásban eljáró bíróságot az ott hozott határozat, mert az eljárásoknak más a célja és a tárgya. Mindez azt jelenti, hogy a felszámolási eljárásban hozott határozat nem rendelkezik anyagi jogerővel, ezért az elsőfokú bíróság jelen peres eljárásban érdemben vizsgálhatta, hogy a perbeli kölcsönszerződések a Hpt. 3. § (1) bekezdésének b) pontjába ütköznek-e és emiatt a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmissek-e.

Az elsőfokú bíróság a perbeli kölcsönszerződések jogszabályba ütközésének vizsgálata körében a PSZÁF levelét és nyilatkozatait, továbbá a megismételt eljárásban a rendelkezésre álló büntető eljárás iratait okszerűen értékelte és mérlegelte - annak a Pp. 206. § (1) bekezdése alapján történő felülmérlegelésére nincs lehetőség -, helyesen jutott arra a következtetésre, hogy jelen esetben nem áll fenn a Hpt. 3. § (1) bekezdésének b) pontjában rögzített valamennyi feltétel, ezért a kölcsönszerződések semmissége megállapítására nincs lehetőség. Az elsőfokú bíróság e körben ugyancsak helyesen állapította meg, hogy a Hpt. 3. § (1) bekezdés b) pontjában rögzített konjunktív feltételek közül a II. és a III. rendű alperesek arra vonatkozóan nem terjesztettek elő bizonyítási indítványt, hogy a kölcsön nyújtása a felperes rendszeres gazdasági tevékenysége körébe tartozik, továbbá előre és egyedileg meg nem határozott ügyletek megkötésére irányult.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában valóban nem rögzítette, hogy a megismételt eljárásban a II. és a III. rendű alperesek **F. Cs. J., L. T., L. I. és L. Iné** tanúk meghallgatására vonatkozóan terjesztettek elő bizonyítási indítványt, akik közül **F. Cs. J.** tanúként történő meghallgatására a 2013. június 27-én tartott tárgyaláson sor került. Alaptalan azonban az a II. és a III. rendű alperesek fellebbezési hivatkozása, hogy bizonyítási indítványuk elutasítását az elsőfokú bíróság az ítéletében nem indokolta meg, mivel az elsőfokú bíróság ítéletének 11. oldal első bekezdése tartalmazza a bizonyítási indítványok és **F. Cs. J.** tanúnak felteendő kérdés elutasítására vonatkozó indokokat, figyelemmel arra, hogy ezen tanúk a büntető eljárás során vallomást tettek, ami az elsőfokú bíróság rendelkezésére állt, továbbá a büntető eljárásban becsatolásra kerültek azok az okiratok, amelyekre a II. és a III. rendű alperesek a fellebbezésükben hivatkoztak és ezeket az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalakor értékelte is.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, részben módosított indokolással, helybenhagyta.

A II. és a III. rendű alperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp.

239. § alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kell egyetemlegesen a felperes képviselőjével felmerült költséget megfizetniük. A másodfokú bíróság az ügyvédi munkadíj mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdései alapján, mérlegeléssel, a ténylegesen kifejtett ügyvédi munkára tekintettel állapította meg.

A II. és a III. rendű alpereseknek az illetékfeljegyzési jogukra, és fellebbezésük eredménytelenségére tekintettel kell a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján a fellebbezési eljárási illetéket egyetemlegesen megfizetniük.

Budapest, 2014. év január hó 9. napján

. Mika Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.
előadó bíró

. Gáspár Mónika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő